

РЕШЕНИЕ

№ 5339

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **5401** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано заедно от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез адвокат М. Г., със съдебен адрес: [населено място], [улица], против РЕШЕНИЕ от 06.05.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 103-ти състав по НАХД № 7367/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-442/09.04.2019 г. издадено от член на Комисия за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на заместник-председател на КФН, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, определен на основание чл.10, ал.5 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция на основание чл.83, чл.53, чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от Закона за КФН, във връзка с чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, във връзка с ал.1, т.2 от КЗ, във връзка с параграф 1, т.51 от ДР на КЗ, във връзка с чл.648, ал.1 от КЗ в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

Касаторът оспорва в цялост постановеното решение и моли същото да бъде отменено. Действителната фактическа обстановка не се доказвала по безспорен начин, а в акта за съставяне на административното нарушение не било посочено, че се касае за

нарушение в условията на „повторност“. Допуснати били съществени процесуални нарушения, обуславящи извод за отмяна на НП. Сочи наличието на предпоставки за прилагане на института „маловажност“ по чл. 28 от ЗАНН. Моли решението и потвърденото с него НП да бъдат отменени, алтернативно – да бъде наложено административно наказание в размера по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът– Комисия за финансов надзор, редовно призован се представлява от юрисконсулт К. С., който моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Прилага писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Първолета Станчева, която счита касационната жалба за неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по депозирана в срок жалба.

В хода на съдебното производство пред Софийски районен съд е прието за установено от фактическа страна, че Дружеството жалбоподател ЗД [фирма] било с основен предмет на дейност – сключване на всички видове застраховки, като една от сключените застраховки била застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите сключена от Д. П. Д. за автомобил марка "V.", модел "80" с ДК [рег.номер на МПС] , съгласно полица № BG/02/118000219150, с период на покритие от 14.01.2018 г. до 13.01.2019 г.

На 16.10.2018 г. настъпило застрахователно събитие, а именно ПТП между автомобила марка „V.", модел "80" с ДК [рег.номер на МПС] и автомобил марка "X.", модел "С." с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от И. Г. П., като за настъпилото пътнотранспортно произшествие бил съставен протокол за ПТП № 1597974 от 16.10.2018 г. съгласно отразеното, в който, виновен за настъпилото ПТП бил посочен водачът на автомобила марка "V.".

На същата дата - 16.10.2018 г. от И. Г. П. била предявена претенция, посредством уведомление за щета по застраховка "Гражданска отговорност" на МПС, пред ЗД [фирма] за изплащане на застрахователно обезщетение по повод настъпилото застрахователно събитие - пътнотранспортно произшествие, при което бил увреден притежавания от П. лек автомобил марка "X.", модел "С." с ДК ТХ2277АХ и в ЗД [фирма] била заведена щета № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективизиран в застрахователна полица № BG/02/118000219150 на виновния водач. На датата на завеждане на претенцията през застрахователното дружество били представените от И. П. всички писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и

размера на претенцията, като на същата дата - 16.10.2018 г. бил извършен и оглед на увредения автомобил "Х." и бил съставен опис на констатираните увреждания.

Впоследствие, на 18.10.2018 г. бил извършен допълнителен оглед на увредения автомобил марка "Х.", модел "С." с ДК [рег.номер на МПС], за което бил съставен опис - заключение, а на 23.10.2018 г. бил извършен и трети оглед на автомобила по желание на ползвателя на застрахователни услуги и пред застрахователното дружество ЗД [фирма] от П. било представено удостоверение за банкова сметка, по която да бъде изплатено определеното застрахователно обезщетение. След тази дата - 23.10.2018 г. от ползвателя на застрахователни услуги И. Г. П. не са били изисквани от застрахователното дружество допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията.

Предвид, че изтекли съответните срокове, в които дружеството следвало да се произнесе по застрахователната претенция на П., което обаче не било направено, от същия била подадена жалба в КФН заведена с вх. № 91-02-2012 от 19.12.2018 г.

С оглед на постъпилата жалба и от свид. С. А. - младши експерт в отдел "Правоприлагане" на КФН била извършена проверка по жалбата, като с писмо от 27.12.2018 г. от ЗД [фирма] били изисквани подробни писмени обяснения по случая ведно със заверени преписи от всички документи по претенцията по щета № [ЕГН], като отговорът на застрахователното дружество, заедно с изисканите доказателства постъпил в КФН с писма от 08.01.2019 г. и от 23.01.2019 г. След проверка на представените документи от ЗД [фирма] свид. А., установила посочените по - горе обстоятелства, както и че след 23.10.2018 г. от П. от страна на ЗД [фирма], не са били изисквани други доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията и че от тази дата за ЗД [фирма] е възникнало задължението в срок от 15 – работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106, а именно не по - късно от 13.11.2018 г. вкл. да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащане, а застрахователното обезщетение от 235.56 лв. било преведено по банковата сметка на П. на 03.01.2019 г., съгласно преводно нареждане.

С оглед на тези обстоятелства и като било прието от свид. А., че в срок до 13.11.2018 г. вкл. ЗД [фирма] не било изпълнило задълженията си по КЗ, на 13.02.2019 г. същата, в присъствието на Й. В. и на Д. С. също от КФН, съставила против ЗД [фирма] акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-110/13.02.2019 г., в който описаните фактически констатации са квалифицирани като нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, връчен на упълномощен представител на дружеството и подписан от последния. Въз основа на така съставения акт и от В. Н. С., в качеството му на член на Комисията за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на Заместник - председател на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор било издадено обжалваното наказателно постановление, с което на ЗД [фирма] била наложена "имуществена санкция" в размер на 2 000 /две хиляди/ лева.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващият орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на касатора и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Спазени са давностните срокове, визирани в чл. 34 от ЗАНН за съставяне на АУАН. Нарушенията са описани ясно, точно и конкретно.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Неоснователен е и доводът на касатора, че наказанието е наложено за нарушение, извършено в условията на повторност, без това обаче да е налице. По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение установено с АУАН № Р-06-110/13.02.2019 г. е издадено в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-501/29.06.2017 г., което е влязло в сила на 13.12.2017 г. АНО в издаденото НП е изложил достатъчно убедителни мотиви защо наложеното наказание е в условията на повторност. Нарушението е едно и също, налице е повторност, следователно административнонаказващия орган е приложил правилно санкционната норма, въпреки това е наложил минималното наказание, предвидено в закона.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма.

По отношение на материалния закон, от представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушения на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 108 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15- работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневния срок по претенция № [ЕГН] започва да тече считано от 23.10.2018 г., до която дата са представени всички необходими за определяне на щетите документи. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 03.01.2019г.- извън законоустановения срок.

Не се споделя твърдението за неправилна квалификация на деянието, изхождайки от общия характер на нормата на чл. 108 от КЗ спрямо специалната хипотеза на чл. 496 и следващите от КЗ. Съдът намира, че деянието е правилно квалифицирано като нарушение на нормата на чл. 108 от КЗ. Нормите на Глава седма от КЗ „Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции“ /чл. 104– чл. 109/ не дерогират изцяло приложението на Глава четиридесет и седма „Задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите“ /чл. 477– чл. 505/, но същите регламентират правила за дейността на застрахователите по уреждане на всеки вид застрахователни претенции, с които съответните дружества следва да се

съобразят при сключването и при изпълнението на застрахователни договори от даден вид, като не въвеждат ограничителни, по-тежки правила за одобряване и изплащане на обезщетенията от тези, които законодателят изначално е посочил в разпоредбите на чл. 104 и следващите от КЗ. Съгласно чл. 106 от КЗ, застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като се предвижда представянето на допълнителни доказателства от потребителя на застрахователната услуга. От този момент започва да тече 15-дневният срок за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище да извърши и плащането, постановено от законодателя. Съдържанието на разпоредбата на чл. 496 от КЗ следва да бъде изведено чрез тълкуването ѝ във връзка с чл. 108, ал. 1 от КЗ. Застрахователят следва на първо място да се ръководи от разпоредбата на чл. 108 от КЗ, която е обща и касае всички видове застраховки, и предвижда задължение за застрахователя да се произнесе в срок от 15-работни дни от представянето на допълнителните доказателства. Действително разпоредбата на чл. 496, от КЗ е специална по отношение на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, но нейното приложение не изключва приложението на общата разпоредба чл. 108 от КЗ, а само я допълва като детайлизира изискванията към застрахователя относно срока за произнасянето му и гарантира ефективно упражняване на правата на засегнатите лица и правна сигурност. Не са налице и предпоставките за приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай“, затова на основание чл. 11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 от НК „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не указват маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователните претенции в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства.

По така изложените мотиви касационната инстанция приема, че решението на Софийски районен съд, като правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3, вр. ал.5 ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила съдебно решение без номер от 06.05.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 103-ти състав по НАХД № 7367/2019 г.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] , [улица], да заплати на Комисия за финансов надзор на основание чл.63, ал.3, вр. ал.5 ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лв.
Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ